

LẶN LỘI ĐI TÌM ƯỚC MƠ

Gióng như bao bạn bè cùng trang lứa, thuở ấu thơ tôi cũng có một mái ấm với người cha ngày ngày đi làm thuê cuốc mướn, còn mẹ thì chịu chất từng đồng để lo cho gia đình. Dù cái nghèo khó luôn đeo đẳng nhưng đó có lẽ là những tháng năm tôi sống hạnh phúc, vui vẻ nhất. Khi tôi vừa vào học lớp 1 thì tai họa ập xuống qua đình. Cha đi vắng gỗ thuê gặp nạn không qua khỏi, nợ nần khắp nơi không trả được. Sau một năm để tang cha, mẹ đi bước nữa với lý do để có người gánh vác gia đình. Nghe nói duợng từng là một cai bãi vàng khét tiếng đã giải nghệ, cũng có chút tài sản, dù đã 1 đời vợ nhưng tan vỡ vì không có con, gá nghĩa với mẹ tôi mong có người nối dõi. Tôi chẳng phản đối cũng không tỏ ra đồng ý với cuộc hôn nhân mới của mẹ, có lẽ vì vậy mà duợng thường tỏ ra xa lánh tôi.

Hơn 1 năm sau khi có duợng, mẹ tôi sinh em bé, duợng vui mừng ra mặt. Tôi vẫn đi học bình thường dù công việc ở nhà có vất vả hơn. Những tưởng cuộc sống cứ vậy trôi đi nào ngờ... Khi em tôi tròn 2 tuổi thì duợng đột ngột phát bệnh, nằm liệt mấy tháng liền rồi qua đời. Mẹ suy sụp, hoảng loạn như con thuyền mất lái. Một sáng mùa đông lạnh lẽo, mẹ gửi em bé đến nhà bà ngoại, đưa tôi đến tận cổng trường tiểu học, dặn dò đủ thứ, rồi mẹ bảo phải lên bệnh viện huyện lấy kết quả xét nghiệm. Mẹ đi từ buổi sáng hôm ấy và không quay về cùng chị em tôi nữa. Sau này có người hàng xóm bảo rằng đã gặp mẹ trên chuyến xe vào Tây Nguyên, nghe đâu mẹ bị một bệnh gì nặng lắm, phải đi thật xa để chữa. Khi ấy, tôi không khóc chỉ ý thức được rằng, từ nay trách nhiệm chăm lo cho em sẽ là của mình.

Mất cha, xa mẹ, chị em tôi không bơ vơ vì vẫn còn bà ngoại dù khi ấy bà đã già lắm. Nghe dân làng khuyên, tôi cùng ngoại nhiều lần đưa em đi khám, xét nghiệm nhưng thật may, em tôi hoàn toàn khỏe mạnh. Ngoại luôn động viên tôi phải trở thành sinh viên đại học, khổ mấy cũng phải cố gắng. Ba bà cháu sống dựa vào khu vườn rau trước nhà. Mùa nào rau ấy, sáng sáng tôi dậy sớm cùng ngoại hái rau. Khi bà quầy gánh ra chợ, tôi và em đưa nhau

đến trường. Cuộc sống thiếu thốn, không may những khi đau ốm, ngoại đều phải vay mượn xóm giềng để lo thuốc thang, biết vậy nên chị em tôi bảo nhau phải gắng học thật giỏi, ngoài giờ trên lớp thì ra đồng mò cua, bắt tép hoặc ai thuê gì làm nấy để đỡ đần bà.

Ngày tôi nhận giấy báo trúng tuyển vào Trường Đại học Kinh tế (Đại học Quốc gia Hà Nội), ngoại mừng đến trào nước mắt, hàng xóm đến chia vui nhưng ai cũng ái ngại vì... học đại học sẽ tốn nhiều tiền, mấy bà cháu sẽ tính sao đây? Tôi biết trong lòng ngoại lo âu lắm nhưng bên ngoài ngoại vẫn cứng cỏi để cháu yên tâm: "Khổ mấy cũng chịu, bà sẽ vay mượn để các con tiếp tục học, sau này mới sướng được!"...

Giờ đây, tôi đã là sinh viên năm thứ 3 và chẳng còn xa nữa, ước mơ về một tấm bằng cử nhân kinh tế sẽ thành hiện thực. Cả tôi, bà ngoại và em gái đều đã phải vượt qua những tháng ngày thực sự vất vả. Thật may, tôi được miễn học phí, được ưu tiên ở trong ký túc xá, được vay vốn từ ngân hàng chính sách để trang trải chi phí, được

nhận một số học bổng ngoài ngân sách khi có thành tích học tập tốt, tìm được một chỗ gia sư phù hợp để có thêm tiền tiêu thoải mái gửi về giúp bà và em... Cuộc sống đã luôn mỉm cười với những ước mơ của tôi và những người bạn có hoàn cảnh bất hạnh hơn tôi nhưng luôn lạc quan nhìn về phía trước.

Hôm vừa rồi, ngay sau khi con lũ lịch sử tàn phá quê nhà rút đi, biết tôi lo lắng không yên, ngoại đã bảo em viết thư gửi ra Hà Nội: "... Lũ rút rồi, ngoại và em bình an chỉ có vườn rau là hỏng hết nhưng hai bà cháu đang vun luống để gieo đợt rau mới, chị yên tâm học thật tốt nhé! Ngoại mong sau này chị em mình sẽ có công việc ổn định để tiếp tục thực hiện ước mơ... đi tìm mẹ!".

Vâng! Tôi tin vào những ước mơ chính đáng bởi khi bị đặt vào những hoàn cảnh khó khăn nhất, tôi mới nhận ra mình không dễ gục ngã...

HUONG HUYỀN

